

Пжтя минаваше презъ едно безкрайно ледено поле, по което тукъ-таме се намираха, всрѣдъ леда, прѣсни тюленови дупки. Презъ дупкитѣ ясно се виждаше какъ се изпарява по-топлата морска вода. Това сж дупки, презъ които тюленитѣ, плуващи подъ водата, излизатъ надъ ледената покривка да си поематъ въздухъ, или да почиватъ и се излежаватъ за по-дълго време.

Ловцитѣ смѣло крачеха напредъ, озъртаха се наоколо и търсѣха по-удобно мѣсто за ловъ. Не следъ много по-скования ледъ започнаха да се мѣркатъ черни топки. Постепенно тѣзи топки ставаха продълговати и се премѣстваха отъ едно мѣсто на друго, а други тежко плѣскаха тлѣститѣ си тѣла въ незамръзнатата вода и се губѣха подъ нея.

Чуваше се и жалостенъ писъкъ на малки тюленчета, вѣроятно, викащи майкитѣ си.

— Сигурно тюленовото стадо ще да е нѣкжде наблизо, каза единъ отъ братята.

— Наистина, не далече предъ тѣхъ, на голѣмъ леденъ блокъ се бѣха изтегнали много тюлени. Ловцитѣ бѣха на щрекъ, нахлузиха на главитѣ си бѣли намѣтала за да ги не забележатъ тюленитѣ и тръгнаха срещу вѣтъра къмъ стадото. По пжтя често се мѣркаха отдѣлни тюлени, но тѣ не ги закачаха за да не подплашатъ стадото, което спокойно се бѣше разположило на една равна и удобна ледена поляна. Нѣкои тюлени съглеждаха, приближаващитѣ се къмъ тѣхъ странни сжщества и уплашено, като гжсеници, допълзяваха до водата и бързо гуркаха тлѣститѣ си тѣла. Въ това време, на леда, оставаха въ недоумѣние бѣло вълнести малки тюленчета, които не знаеха още да се плашатъ. Тѣ пищѣха и като малки деца, боязливо изглеждаха непознатитѣ, пълзящи къмъ тѣхъ сжщества. Тѣлата имъ треперѣха, а въ голѣмитѣ очи се наливаха топли сълзи.

Единъ отъ братята посегна и улови едно такова малко тюленче, но то неочаквано го ухапа за ржката, че неопитния младъ ловецъ, подъ присмѣха на баща си и на брата си, го изпусна върху леда.